

ת"ד 9155-10/16 - מדינת ישראל נגד גינו שלום

בית משפט השלום לטעבורה בbear שבע

ת"ד 9155-10/16 מדינת ישראל נ' שלום

בפני כבוד השופטת איילת גרב
מאישמה מדינת ישראל
נגד ע"י לשכת תביעות נגב תעבורה
נאשמים גינו שלום
ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אוזלאי

הכרעת דין

1. ביום 30.10.16 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המיחס לו עבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק ועבירה שגרמה לחבלה של ממש.

החלתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיחסות לו מחמת הספק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 11.3.15 בשעה 16:10 נ Heg הנ懷ם ברכבו, כאשר באותה עת חצתה את הכביש יונה חנה, ילידת 1947 משמאל לימין בכוון נסיעת הנאשם.

ה הנאשם גרם לתאונת דרכים בכך שנרג ברשנות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרכו, לא הבחן בהולכת הרجل מבועוד מועד ולא אפשר לה לחצות את הכביש בטחה ובפגע בהולכת הרجل.

قتוצאה מההתגשות נחבלה בגופה הולכת הרجل בדמות שרירים עם תזוזה של הטיביה והפיבולה ושבר בעצם הזנב.

2. תחילת כפר הנאשם בגין תאונת הדרכים ובאחריותו לתאונה, ואולם לאחר מכן תיקן את המענה לכתב האישום, באופן שהודה בגין חבלה של ממש בדמות שבר אחד בעצם הזנב, ואולם לגבי החבלה הנוסף המתואר בכתב האישום, כפר הנאשם בכך שמדובר בחבלה של ממש וכפר כאמור באחריותו לתאונה.

עוד ציין הנאשם כי הוא כופר בתקינות מערכת הרמזורים בצומת, אשר מילא המאישמה לא טענה דבר לעניין זה.

3. בעת שמייעת הראות העידו מטעם המאישמה הולכת הרجل יונה - עת/1 (להלן: "הולכת הרגלי")

עמוד 1

וכן ארז אביגור - עת/2 (להלן: "**הבוחן**"). עדותו של עת/6 - הוגשה בהסכמה, כמו כן הוגש בהסכמה דוח הפעולה של גיא קראט.

בהתאם להודעת ב"כ הנאשם, גרסתו של הנאשם הוגשה וסומנה במסגרת פרשת התביעה, ומאחר שאין לנائم להוסיף מעבר לחייבתו, לא העיד במסגרת פרשת ההגנה.

סיכום טענות הצדדים

.4. בסיקומי המאשימה, ביקשה המאשימה לקבוע כי עדותה של הולכת الرجل מהימנה ומדוייקת. לטענת המאשימה הולכת الرجل חזרה על עדותה כפי שנמסרה במשטרה (אם כי עדותה במשטרה של העידה לא הוגשה לבית המשפט במסגרת פרשת התביעה), צינה את מיקום הפגיעה אף סימנה אותו על גבי תצלום מלאו התצלומים.

עוד צינה ב"כ המאשימה בסיקומיה כי ניסיונו של ב"כ הנאשם להראות כי הולכת الرجل תרמנה בין כלי הרכב עליו בתומו. הולכת الرجل העידה כי הנאשם לא עצר את רכבו לפני מעבר הח齐ה והמשיר בנסעה רצופה עד אשר פגע בה.

.5. באשר לעדות הבוחן, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע כי עדותו מהימנה ומדוייקת, שכן הבוחן מהווה עד ניטרי, ערך דו"ח מפורט, חקר את הנאשם, ערך סקיצה מפורטת, ערך ניסיונות לאייתור העדים וצילם את המקום. עוד קובעת המאשימה כי חרף העובדה שלא ניתן לבצע שחזור במקום, קבע הבוחן חד משמעית כי נήגגה בצדמת הצדמת בה ארעה התאונה, דורשת עצירה ונסיעה בדומה לנήגגה בזמן פסק תנועה, ומכאן קבע כי אי מתן זכות קדימה להולכת מעבר הח齐ה, היא אשר גרמה לפגיעה בהולכת الرجل.

ביחס לשدة הראייה צינה ב"כ המאשימה כי הבוחן העיד כי במרחך של 25 מ' היה על הנאשם לראות את מעבר הח齐ה וזאת לאחר שערך בדיקה ומדידה במקום. עוד קבעה ב"כ המאשימה בסיקומיה כי עדות הבוחן ביחס לאופן עבודות הרמזוריים הייתה מקצועית, ועל אף שתקנים הרמזוריים אינה רלוונטיות, השיב הבוחן והיעיד כי ערך במקום בוחנה של תקינות הרמזוריים וזאת במשך זמן מה, ומצא כי הרמזוריים היו תקינים בעת קרות התאונה.

באשר לפרשת ההגנה, חזרה המאשימה בסיקומיה על עדותו של הנאשם כפי שנמסרה במשטרה והוגשה וסומנה כת/3, ולפיה למעשה כפי שטענה הולכת الرجل, מעשייו עולמים כדי רשלנות שכן הנאשם נ Heg לא תשומת לב מספקת לדריך, לא הבחן בהולכת الرجل ומנע ממנו את השלמת חציית מעבר הח齐ה בטחה.

6. בסיכון ב"כ הנאשם התייחס למחדר היחידה החקירה באירועים וזימונם של עדי הראיה לאירוע התאונה. כמו כן התייחס לעובודתו של הבחן ולמחדרים שבאי עירכת ניסוי שדה ראייה וביצוע שחזור התאונה, בנגד מוחלט לנחלי המשטרה אשר הוגש על ידו וסומנו כנ/2 ו/3. עוד התייחס ב"כ הנאשם לליקוי התעבורי המובנה באופן פועלת הרמזו או לחילופין לתקלה אפשרית במערכת הרמזוים, וכן לתיקנות מערכת הרמזוים.

ב"כ הנאשם ציין כי חובתה של המאשימה להציג בפני בית המשפט תמונה עובדתית ברורה של האירוע על מנת לאפשר לבית המשפט לקבוע במידת הוודאות הנדרשת, אם אכן בעת שהנאשם חלף על פני מעבר הח齐יה באור יירוק, הוא לא אפשר להולכת الرجل להשלים את הח齊יה בבטחה. (פרוטו נרחב בטענות הנאשם בסיכון יובא בשלב הדיון והכרעה).

דיון והכרעה.

7. כאמור בمعנה המתוקן שנתן הנאשם לכטב האישום, הודה בעובדה מס' 4 שעניינה הפגיעה והחולות שסבלה הולכת الرجل (בהסתיגות ביחס לטיב החבלות), אך כפר באחריותו לתאונה.

צווין בעניין זה כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכון כי טענת המאשימה בסיכון, כי הולכת الرجل חרזה בעדותה בבית המשפט על עדותה כפי שנמסרה במשטרה, איננה טענה שניתן לקבל אותה שכן עדותה במשטרה של הולכת الرجل כלל לא הוגשה קראיה לבית המשפט, ועל כן לא ניתן לעรอง השוואה בין גרסאותיה של הולכת الرجل.

כך או כך ב"כ הנאשם בסיכון מסכים כי אף אם תתקבל גרסה הולכת الرجل ביחס לאופן התרחשות התאונה במלואה, הרי שאין בה לטענות כדי לתרום להוכחת אחוריותו של הנאשם לתאונה וירושנותה הנטענת.

ኖכח האמור ומשלא כפר הנאשם בעצם גריםת החבלות להולכת الرجل, קרי בעצם הפגעה בה עם רכבו, עדין עומדת דין השאלה בדבר אחוריותו של הנאשם לجرائم התאונה והוכחת התנהגותו הרשלנית בעצם גריםת התאונה

9. לצורך הדיון והכרעה בשאלת אחוריותו וירושנותו של הנאשם, יש להזכיר בשאלת האם עליה בידי המאשימה להוכיח את אחוריותו של הנאשם לתאונה ואת עבירות הרשלנות המוחשבת לו באמצעות העדים מטעמה.

פועלות המאשימה באיתור עדי ראייה לתאונה

עמוד 3

10. ב"כ הנאשם בסיכוןו העלה טענה ביחס למחדליה של היחידה החקורת באיתור עדי ראייה וגביאת עדותם. הולכת הרجل בעדותה בבית המשפט צינה מפורשת לשאלת האם היו עדים לתאונה:

"**ק. כל הנגאים שהוא שם וגם הולכי الرجل שהיו לפני ואני היו עדים לתאונה**" (עמוד 6 לפרטוקול שורות 90-29).

11. דוח הפעולה שנערך על ידי גיא קראט, סומן נ/1 וכן מזכרי הבוחן אשר הוגשו וסומנו כת/7 עד ת/10 מתארים לכואורה את ניסיונות איתור עדי ראייה פוטנציאליים לתאונה.

יחד עם זאת, עיון במסמכים אלה מעלה כי הניסיונות לכואורה לאתר עדי ראייה פוטנציאליים לא היה בהם כדי להוסיף מידע או נתונים עובדיתיים על אופן התרחשויות התאונה.

בנ/1 מתאר השוטר גיא קראט, אשר הגיע ראשון לזרת התאונה, כי ביקש לקרוא לאחד הבוחנים להגיע למקום האירוע, ואולם אין כל אזכור בדוח פעולה זה ניסיון כלשהו לאתר עדי ראייה במקום **התאונה**, או מתן הirection לאחרים לאתר עדי ראייה כאשר יש לזכור כי שוטר זה הוא הראשון שהגיע לזרת התאונה.

12. באשר לניסיונות לכואורה שנעשו על ידי הבוחן - בהתאם לת/7, קיבל לידי הבוחן את מספר הטלפון של גב' שוש אשר פרטיה נמסרו על ידי הולכת הרجل כעדיה פוטנציאלית, ובמזכיר שהוגש וסומן ת/8 מתאר הבוחן כי התקשר טלפונית עם שוש ושאל אותה כיצד ארצה התאונה.

הפרוט המופיע בת/8 הוא כפי שצין ב"כ הנאשם, בעיתוי וזאת בלשון המעטה, שכן אופן תיעוד הדברים שהוחלפו באותה שיחת טלפון לגבי. גביה העדות אמרה הימה להעשות בדרך אחרת ולא בדרך של "סיכון" בזיכרון של הבוחן. לגופו של עניין, אותה גב' שוש צינה כי לא ראתה כיצד ארעה התאונה וזאת **בניגוד** לעדותה של הולכת הרجل בבית המשפט כי גב' שוש הייתה עדת ראייה לתאונה ומדובר בשוטרת לשעבר (עמוד 6 לפרטוקול שורות 7-6)

באוטו אופן تعد הבוחן בת/10 שיחת טלפון שקיים עם מודיעע בשם גבי, אלא שגם גבי טען כי לא ראה כיצד ארעה התאונה.

13. בנסיבות אלה יתכן כי אילו היה נעשה ניסיון משמעותי יותר סמור מכך לאירוע התאונה לאתר עדי ראייה, הרי שהיו בידי היחידה החקורת פרטיים נוספים לרלוונטיים לגבי אופן קרות התאונה, וכן נתונים נוספים ביחס להתנהלות הולכי الرجل, כמוות הולכי الرجل ויתר הסוגיות אשר היה בהן כדי להציג על אופן התרחשויות התאונה, וזאת במיוחד נוכח טענת הולכת הרجل בעדותה כי במקום היו הנגאים נוספים והולכי רגל אשר היו עדים לתאונה.

מסקנות בוחן התנוועה

.14. ב"כ המאשימה בסיכוןיה ביקשה לקבוע כי הבחן ערך דוח בוחן מפורט, ערך סקיצה מפורטת, ערך ניסיונות לאייתור העדים.

עוד קבעה ב"כ המאשימה בסיכוןיה, כי מבדיקת שدة הראייה שערך הבחן עליה כי הנאשם יכול היה להבחן במעבר הח齐יה ממירחק של 25 מ', וכי חרב העובדה שלא ניתן לבצע שחזור במקום, קבוע הבחן חד משמעות כי נהגה בצומת כדוגמת הצומת בו ארכעה התאונה דורש עצירה ונסיעה בדומה לנסיעתה בזמן פסק תנוועה.

מכאן קובעת המאשימה בסיכוןיה - קביעתו של הבחן כי אי מתן זכות קדימה של הנאשם להולכת הרגל במעבר הח齐יה, היא אשר גרמה לפגיעה החמורה בהולכת הרגל.

.15. עוד הדגישה המאשימה בסיכוןיה כי הבחן הדגיש כי על הנאשם מוטלת חובת זהירות מוגברת. באשר למערכת הרמזורים קבועה המאשימה בסיכוןיה, כי לענייניות דעתו של הבחן אין מדובר בליך'י תעבורתי, וכי על אף שתיקנות הרמזורים איןנה רלוונטיות לעניינו, הרי שהבחן ערך במקום בחינה של תקינות הרמזורים במשך זמן מה, ומצא כי אלו היו תקינים בעת התאונה.

.16. עיון בדוח הבחן מעלה כי הבחן פרט את טענת הנאשם ואת טענת הולכת הרגל וקבע ממצאים ומסקנות. בפרק "הממצאים והמסקנות" שבדוח הבחן ציין הבחן כי הן להולכת הרגל והן לכלי הרכב מהכוון בו הגיע הנאשם, ישנו אויר ירוק משותף, הנאשם החל בנסיעה אחריו רכב אחר שהיה לפני בעת חלק משدة הראייה מוגבל, ולא ניתן לבצע שחזור לאחריו והתנהגות הנסיעתו היא עצור, סע בדומה לפסק תנוועה.

עוד קבע הבחן כי היה על הנהג לנוהג במרקח מספיק מהרכב שלפני כדי ששدة הראייה שלו יהיה פתוח ולא מוגבל.

הגורם לתאונה כפי שקבע הבחן הוא אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר הח齐יה.

.17. אין מחלוקת והבחן אף אישר זאת בחקירהו, כי הבחן לא ערך ניסוי שدة ראייה, לא ערך שחזור, לא ביצע בדיקה ראייה של תקינות מערכת הרמזורים ואף לא קבע את נקודת האימפקט.

הבחן בחקירהו הנגדית אישר כי לא ביצע ניסוי שدة ראייה על מנת לוודא את שدة הראייה שעמד לרשותו של הנאשם (עמוד 12 לפרטוקול שורות 2-1). בהמשך חקירתו אישר הבחן כי לא ביצע חקירה משמעותית או בכלל לעניין שدة הראייה (עמוד 14 לפרטוקול שורות 15-16).

הובון בחקירה הנגדית אישר כי לא ביצע שחזור (עמוד 12 לפרטוקול שורות 14-8 ו-14):

"אני לא יכול לבצע שחזור בתנאים האלה... ואני לא יכול לבצע שחזור. אין לי את מהירות נסיעת הנאשם כי הוא לא יודע, אין לי את מקום הפגיעה המדויק, חסרים לי נתונים".

הובון בחקירה הנגדית אישר כי לא הייתה ידועה לו נקודת האימפקט (עמוד 12 לפרטוקול שורות 27-28).).

18. באשר לחובתו של בוחן לבצע ניסוי שדה ראייה ושהזור, הופנה הבון בחקירה הנגדית להנחות מדור תאונות דרכים בגין התנועה הארץ - אשר הוגש וסומנו מטעם הנאשם כ-נ/2 ו-נ/3.

בהתאם להנחות מדור תאונות דרכים - הנחיתת המדור ת.ד 13/02 שענינה ביצוע שחזור בתאונות מסווג אי מתן זכות קדימה להולך רגל מעבר חציה, נקבע בסעיף 4(1), כי בכל תאונה מסווג פגיעה בהולך רגל חובה מוטלת על הבון לבצע שחזור, קבוע האם התאונה נמנעת אם לאו ולאחריו באיזו מהירות התאונה נמנעת.

בהנחתת מדור ת.ד. 14/8 שענינו לחייב מהחלטה שניתנה בבג"ץ 13/050 **קרנסטי נ. פרקליטות המדינה** ובקשר לעפ"ת 3-13-05-28434 ברזל ג. מ", נקבע בסעיף 1 כי:

"**בティוף תיק תאונת דרכים, פגעה בהולך רגל על מעבר חציה, על הבון לעורו שחזור וחישובים מתמטיים בו יקבע את מהירות הרכב (במידה ונitin) על הבון לקבוע קצב חציה של הולך הרגל. הבון יערוך שחזור בו יקבע מאייזו מהירות של הרכב ומטה התאונה הייתה נמנעת (בכדי לסייע לבית המשפט בתייחס רשלנות הנהג) השזור יהיה בתיק החקירה בדוח הבון.**"

בסעיף 2 לנוהל נקבע כי יש לעורו ניסוי שדה ראייה כאשר מטרת עriticת ניסוי שדה הראייה אינה מסתכמה בשאלת מאייזה מרחק ניתן להבחן בהולך הרגל בתחילת חציה בלבד, אלא כי תכליית הניסוי יכולה לבדוק מה המרחק המקסימלי בו ניתן להבחן בהולך הרגל ממוקם ממושב הנהג בנתיב מסוים, האם ניתן להבחן בהולך הרגל על מעבר החציה או על אי תנועה, מדראה ועוד.

19. **בשתי הנחות אלה נתונים דגשים מפורטים וברורים בדבר האופן בו יש לבצע את ניסוי שדה הראייה וכן את השזור.**

יוצא אם כן מילשון ההנחות כי על הבון מוטלת חובה לעורו ניסויים אלה, והדבר אינו נתון לשיקול דעתו של הבון.

בעניינו בכל הבודק הראי פטר עצמו הבחן מעריכת שחזור, בטענה כי לא היו בידו נתונים מספקים. מעבר לכך, טען הבחן באופן חד משמעי וברור כי אילו היו בידו נתונים שונים - למעט עדותה של הולכת הרגל ועדותו של הנאשם - שכנ על יסוד אלה הגיע הבחן למסקנתו בדבר אשמתו של הנאשם, הרי שיכול היה לקבוע כי התאונה הייתה בלתי נמנעת (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 15-16).

20.指出 כי לעניין שדה הראי ציין הבחן בדוח הבחן כי שדה הראי בכוון נסיעת רכבו של הנאשם עמד על 25 מ'. הבחן לא ערך כאמור ניסוי שדה ראייה ולא פרט באיזה אופן ועל סמך מה קבע מרחק זה, כמעט עדותו כי לOLT את המטר והלך אחריה עד למרחק ממנו רואים את מעבר החזיה. בהנחהית שאוזכרו לעיל, ישנו פרוטוקול נרחב ומדויק אשר לאופן בו יש לבצע ניסוי שדה ראייה ובහן לא פחות מ-13 דגשים ביצוע ניסוי שדה ראייה, ובין היתר מקום ביצוע הניסוי קרי מtower הרכב המערבי ממושב הנהג, דימוי מצב התנועה, באיזו מהירות, קביעת בעלי תפקדים מוגדרים, ביצוע מדידה ורישום ממצאים, שימוש במכשירות ועוד.

21. בהמשך טען הבחן, בכנות יש לומר, כי ככל מקרה בו מדובר בפגיעה בהולך רגל במעבר חזיה יש להעביר את המלצות הבחן למדור תביעות, וכאשר נשאל מדוע לא המליץ לסגור את התקיק בהעדר יכולת לבצע שחזור או לקבוע כי התאונה נמנעת או בלתי נמנעת, השיב כי ישנה הנחיה כי בכל פגיעה במעבר חזיה יש להעביר המלצה על הגשת כתוב אישום למדור תביעות. (עמוד 12 שורות 20-23).

כלומר נכון אמרה זו, כפי שצין ב"כ הנאשם בסיכון, ברירת המחדל היא לא להמליץ לסגור את התקיק אלא להעמיד את הנהג לדין, ככל מקרה בו מדובר בפגיעה בהולך רגל במעבר חזיה, וזאת אף בהעדר ממצאים באשר לאחריותו של הנהג לתאונה או התנהגותו הרשלנות עצם גרים התאונה.

22. בנוסף לכך העיד הבחן בחקירהו הגדית דברים אלה:

"... אנחנו כאן ברגע שיש פגעה במעבר חזיה, אם לא הייתה פגעה במעבר חזיה לא היה כתוב אישום. אין ממצאים אובייקטיביים שיתמכו בגרסת מי מהצדדים. יש רק את הרכב חלקו על מעבר החזיה כמעט כבר בסוף". (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 21-24).

23. באשר למיקום נקודת האימפקט, ציין הבחן בדו"ח הבחן כי על פי עדותה של הולכת הרגל, התחלת בחציית מעבר החזיה בהילכה איטית, כאשר היא מודעת לכך כי גם הרמזור בכוון נסיעת כלי הרכב אף הוא יירוק. שני כלי רכב פנו ימינה ורכב שלישי של הנאשם, על פי עדותה, נראה כי עוצר לרגע אר המשיך בנסיעה ופגע בה עם חלקו הקדמי.

בחקירתה הגדית הצביעה הולכת הרגל על תאונה מספר 9 וציינה כי הגעה כמעט לסופ מעבר החזיה אז הנאשם פגע בה.

הולכת הרגל סימנה באיקס בתמונה מספר 9 את מקום התמונה. בהמשך העידה כי ניסתה לעצור את הרכב באמצעות ידיה, והחבלה הייתה ברג' ימין ולטענתה הייתה מצד אבל עם הידיים על הרכב.

.24. במטרה לקבוע את מקום האימפקט הופנה הבוחן בעדותו לגרסתה זו של הולכת הרגל ואישר כי אם הולכת הרגל נפגעה מחזית הרכב והניחה את ידיה בחזית הרכב זה המשיך בתנועה, הרי שהולכת הרגל אמורה לעלות על מכסה הרכב אף להגרר למרחק קצר (עמוד 10 שורות 19-21).

בהמשך כאשר נשאל הבוחן האם הסימון שסימנה הולכת הרגל בתמונה באשר למקום הפגיעה, נקבע או לא, השיב:

**"יכול להיות שהפגיעה שהוא מדובר בדברת עלייה לא נכונה. אם זה בחזית הרכב אז זה בסדר
ואם זה כמו שאומר הנאשם שהפגיעה מחזית צד שמאל... אז היא לא תעלה על הרכב,
היא תהדף אחורה..."**

על פי עדות הבוחן לא נמצא נזקים ברכבו של הנאשם, לא נמצאו סימנים מרימה של ידיים או אבק:

**"אני לא מצאתי נזקים ברכב, גם לא ניגובי אבק, הרכב נקי. אני מסתמך על דברי
הנאשם שפגע בהולכת הרגל ועל דברי הולכת הרגל שנפגעה מהרכב..."**(עמוד 11
shoreot 4-1 לפרוטוקול).

אם כן, ובהתחשב בכך, לא עלה בידי הבוחן לקבוע את נקודת האימפקט באשר למקום התרחשות התאונה, שכן על פי עדותו שלו הסתמך על גרסת הולכת הרגל שנפגעה ועל גרסת הנאשם שפגע בהולכת הרגל.

ויצא מעדותה של הולכת הרגל, כי אכן נפגעה מרכבו של הנאשם, שכן הנאשם לא כפר בעובדת הפגיעה בהולכת הרגל, אלא שינוי מחלוקת באשר לஅחריותו הנאשם לתאונה ובשאלה האם אופן ניגומו של הנאשם עולה כדי רשלנות.

.25. עוד קבע הבוחן במסקנותיו כי היה על הנוהג לנוהג במרחך מספיק מהרכב שלפני כדי שדקה ראייתו יהיה פתוח ולא מוגבל. הבחן לא ציין בדווח הבוחן איזה מרחך אמרו היה לשמר הנאשם מהרכב שלפני על מנת שההתאונה תמנע.

יחד עם זאת, הבוחן קיבל את גרסתו של הנאשם כי משדרק ברמזור בכוון נסיעתו או ירוק, התחילה בנסעה במהירות גישה, ואף בחרקתו הנגדית ציין כי הנאשם לא נסע מהר (עמוד 11 שורה 11 לפרוטוקול).

במהרשך חקירותו של הבוחן לעניין זה, לא שלל את טענת הנאשם כי שדה הראייה שלו היה מוגבל. באשר למרחך שאמור היה הנאשם לטענת הבוחן לשמור מהרכב שלפניו, העיד בחקירתו הנגדית בסופו של יום, כי לא יכול לשלול את האפשרות שה הנאשם נהג בנסיבות של 5 קמ"ש, וכן את טענתו כי שמר מרחק של מטר עד מטר וחצי, ופועל על פי המצופה ממנו בנסיבות העניין. הבוחן אישר כי דלק אויר ירוק בכוון נסיעת הנאשם וכי הנאשם נהג כחוק ושמर מרחק כחוק:

"ש. יש לו ירוק ואנחנו מסכימים שהוא נסע כחוק ושמר מרחק כחוק?"

ת. כן." (עמוד 13 שורות 19-20).

מערכת הרמזוריים

26. כאמור לא הייתה מחלוקת כי הרמזור בכוון ח齊ית הולכת الرجل והרמזור בכוון נסיעתו של הנאשם היה ירוק. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בליך'י תעבורתי או לחילופין כי הייתה תקלת במערכת הרמזוריים. צוין כי בכתב האישום ברשימת עדי התביעה הופיעה תכנית רמזוריים כראיה מספר 8.

יחד עם זאת ועל אף האמור טענה ב"כ המשימה בסיכוןיה, כי תקינות מערכת הרמזוריים אינה רלווננטית, שכן הבוחן ערך במקום בבחינה של תקינות הרמזוריים במשך זמן זהה מצא כי אלה היו תקינים.

27. הבוחן בחקירתו הנגדית טען באשר לתקינות הרמזוריים, כי איןנו סבור שמדובר בליך'י תעבורתי:
"ת. אתה שואל אם יש ליקווי תעבורתי ואני אומר שלי לא נראה שיש ליקווי תעבורתי"

במהרשך טען באשר לתקינות תכנית הרמזוריים, מהו מקור ידיעתו באשר לתקינותם של הרמזוריים במצב שנוצר והשיב: "**מהידע שלי**". בהמשך כאשר נשאל על תקינות מערכת הרמזוריים השיב:

**"אין תע"צ, אבל כשאני נמצא במקום התאונה אני רואה שהרמזור פועל באופן תקין
ואני לא נמצא שם דקה או שתיים."**

יתרה מכך, כאשר נשאל האם אילו היה מעין בתכנית הרמזוריים ומגלת שלא יתכן מצב של אויר משותף להולך רגל ולנהג, האם משמעות הדבר כי קיימת תקלת, השיב:

"או התכנית לא מעודכנת אבל פיזית בשטח זה פועל".

28. מבלי להכריע בשאלת אם אכן מדובר בליך עבורתי (על פניו נראה כי מדובר בליך מובנה) נשאלת השאלה היכן טוענת ב"כ המאשימה בסיכוןיה כי תכנית הרמזורים איננה רלוונטית, מכיון בו בראשית עדי התביעה מופיעה תכנית הרמזורים כראיה מטעם המאשימה ובמיוחד, נוכח ת/1- מזכיר של פוטר גלמן, רס"ר בשלוחת בוחנים, אשר הוגש על ידי המאשימה בעת הדיון, וענינו:

**"תכנית רמזורים
שליחתי מיל לאחראי על תכניות רמזורים בעירית באර שבע, ממtain לשובתו."**

29. יתרה מכך, כפי שצין ב"כ הנאשם בסיכוןיו, האופן בו על המאשימה להוכיח את תקינות מערכת הרמזורים נקבע בפסקה, ובוודאי אינו מתמצא בקביעתו של בוחן התנוועה כי היה בשטח פרק זמן כלשהו והבחן כי מערכת הרמזרים פועלת באופן תקין.

בע"פ 287/13 פלונית נ. מ"י, קבע בית המשפט העליון כי התביעה הגישה תעוזת עובד ציבור הנוגעת לשיטת הפעלה של רמזרים וכן הביאה ראיות לכך שלא נרשם תקלן הנוגעת להפעלה.

בנסיבות אלה ניתן להניח קבע בית המשפט, בהעדר אינדיקציה אחרת "חזקת תקינות" על בסיס הראיות שהובאו, ואולם בית המשפט הדגיש כי נטל ההוכחה בכל מקרה מוטל על התביעה.

30. בנסיבות אלה לא ניתן לקבל את עדמת הבוחן ולאחריו כי הוכחה תקינות מערכת הרמזרים ונשללה האפשרות של תקלת המערכת הרמזרים, בשל מופיע יrok במקביל הן להולך רגל והן לנגן.

31. סיכומו של דבר, לא מצאת כי עלה בידי המשיבה להוכיח את אחוריותו של הנאשם לגרימת תאונת הדרכים ולרשנותו.

ה הנאשם נהג את רכבו בזירות המתבקשת גם בהיותו בפקק תנועה, חזה את הצומת בחסות האור הירוק, שמר מרחק, אף על פי גרסת הבוחן, מהרכבו שלפניו, ונרג בזירות איטית אשר הוגדרה על ידי הבוחן מהירות גלישה כאשר החל לנוטע בכוון נסיעתו.

לא עלה בידי המשיבה להוכיח את נקודת האימפקט בה ארכעה התאונה. אף גרסתה של הולכת הרגל באשר למיקום אשר לטענתה ארכעה בו התאונה, התקבלה בהסתיגותו של הבוחן.

הביקורת העיד בהגנותו, כי למעשה כתב האישום הוגש אך ורק בשל העובדה כי נגרמה חבלה להולכת הרגל במעבר חזיה, הבוחן הסכים כי שדה ראייתו של הנאשם הופרע במהלך נסיעתו.

הביקורת לא ביצע ניסוי שדה ראייה, ולא ביצע שחזור כנדרש על פי הנחיות מדור תביעות ולמעשה הסתפק בגרסאותיהם של הולכת הרגל ושל הנאשם באשר לאופן התרחשויות התאונה, וזאת יש להציג מבלי לקבוע ממצאים ונתונים עובדתיים, אשר יש בהם כדי ללמד על רשנותו של הנאשם בנהיגתו ובאחריותו لتאונת הדרכים.

.32 בעפ"ת 17-06-5203 **אברהם נ. מ"י**, חזר בית המשפט המוחזק מפי כב' השופט אברהם יעקב, על ההלכה בעניין בג"ץ 13/8150 **קרסנטי נ. מ"י**, בה נקבע כי על התביעה להוכיח בסוג זה של תאונות דרכים (תאונת דרכים במעבר ח齐ה) את ההתרשלות, את גרימת הנזק ואת הקשר הסיבתי והעובדתי בין ההתרשלות לבין גרימת הנזק. עוד קבע בית המשפט כי על מנת שנייה יהיה להוכיח את רשלנותו של המערער, צריכה היה התביעה להראות שהתאונה הייתה נמנעת אילו לא הייתה התרשלות מצידו של המערער.

בעניינו יזכיר כי הבוחן העיד מפורשות, כי אילו היו בידו נתונים נוספים יכול היה לקבוע כי התאונה היא בלתי נמנעת. (נשאלת השאלה מדוע לא פעל ביותר שאות להשגתם של אותם נתונים ומצאים).

עוד קבע בית המשפט כי לא די בכך שהتبיעה תראה כי המערער נהג שלא כשרה, על התביעה להראות גם שהתאונה היא תוצאה הנובעת מאותה התרשלות.

.33 גם בגם"ר 16-11-9357 **מ"י ג. ורדיגר**, מפי כב' השופט ניאל מהנא, איזכר את חובתו של נהג המתקרב למעבר ח齊ה בהתאם לתקנה 67 לתקנות התעבורה, לאפשר להולכי רגל להשלים את מעבר הח齊ה בביטחון ואם יש צורך בכך אף לעצור את הרכב לשם כך, תוך הפניה לע"פ 558/97 **מלניק נ. מ"י**, אשר קבע את חובת הצפות המוטלת על נהג בהתקרבו למעבר ח齊ה.

בעניין **מלניק** קבע בית המשפט העליון, כי על נהג המתקרב למעבר ח齊ה ליתן דעתו לכך אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר ח齊ה, להתאים את מהירותו בהתאם למקרה של חציית הכביש, לכבד את זכותו של הולך הרגל במעבר ח齊ה לצפות שהוא ינסה לחצות את הכביש, ואולי שלא יהיה עיר לרוכבו המתקרב ולהתחשב גם באפשרות של התנהגותו רשלנית של הולך הרגל.

בעניינו העידה הולכת הרגל כי היא מכירה את מקום התאונה, ומודעת לכך כי אויר ירוק דולק הן בכוונח חצייתה את מעבר הח齊ה והן בכוונח נסיעתו של הנהג.

.34 אף על פי כן, כפי שנקבע בעניין **קרסנטי**, אחראיות נהג המתקרב למעבר ח齊ה אינה אחריות מוחלטת, ועל מנת להכריע בשאלת רשלנותו של הנאשם, יש לבחון האם הכוח כיצד ארעה התאונה והאם בנסיבות העניין ניתן היה למנוע אותה.

בתד. 15-01-3677 **מ"י ג. נוימן**, איזכר בית המשפט את עפ"ת (מרכז) 16-02-55108 **אריה בושاري נ. מ"י**, באשר לרמת ההוכחה הנדרשת בתאונת דרכים במעבר ח齊ה:

"**עסקין** במשפט פלילי ועל המשיבה להוכיח כי ניתן היה למנוע את הפגיעה בהולך הרגל ולהוכיח באופן פוזיטיבי מה היה על המערער לעשות כדי למנוע את התאונה. רק אם בית המשפט מגיע על פי חישובים, למסקנה כי התאונה הייתה יכולה להמנע, רק אז ניתן לקבוע אחראיותו בפלילים."

.35. בהמשך מביא בית המשפט את שנקבע בעפ"ת 13-284 איתי ברזל ג. מ"י, ולפיו לא התקבלה עמדת בית המשפט קמא, ולפיה די בפגיעה בהולך רgel מעבר ח齊ה מבלי צורך בחישובים, בנוסחאות ובמספרים על מנת לקבוע אחריות לתאונה.

"אין בעצם הפגיעה במונחה שחצתה על מעבר ח齊ה, אשר גרם למותה, כדי לגבות קטגוריות אחריות הנוגע הפוגע, בפליליים. עדין עומדת למשיבה החובبة להוכיח את כל אחד מיסודות עבירות הרשלנות בנTEL ההוכחה הנדרש בפליליים והשאלה היא האם צלחה המשיבה בהוכחה הנדרשת".

.36. בנסיבות אלה אני סבורה כי לא עליה בידי המאשימה להוכיח את אחוריותו של הנאשם לגרימת התאונה ואת התנהגותו הרשלנית בגרימתה.

אני סבורה כי בנסיבות העניין פעל הנאשם כדין.

לא עליה בידי המאשימה לקבוע ולהוכיח כיצד היה על הנאשם לפעול על מנת להמנע مجرימת תאונת הדריכים. בנסיבות אלה על כן אני סבורה כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מהعبירות המוחוסות לו על פי כתוב האישום.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ט, 18 יולי 2019, בהעדר הצדדים.